

Hagyományainkról

A mai világban természetes az újdonság dicsőítése. Ez egy olyan erősen működő előítélet, kényszer, ami elvárja mindenkitől, hogy leboruljon az új előtt és kukába dobja a régi dolgokat. Ehhez hasonló például a növekedés, gazdagodás feltétlenül (pozitív) fejlődésnek való tekintése és elvárása. Nagy és növekvő birodalmak és vállalatok összetartása is egyre nehezebb feladat. Rengeteg vállalkozás bukik bele a növekedésbe, mert a mennyiségi gyarapodás minőségi változásokat idéz elő, amiket figyelmen kívül hagyva komoly veszélyeket hordozhatnak. Ez mondható el az újdonságokról, amelyek igen gyakran azzal adják el magukat, hogy a régi elavult, már nem érdekes, népszerűsége is csökken, majd, hogy nem unalmas. De majd az új vitalizálja az egyéneket, a közösségeket! Idővel, persze kiderülhet, az új csak annyit „segített”, hogy a régit háttérbe szorítsa, elfeledtesse annak pótlása nélkül egy fájdalmas úrt hagyva. Sokan természetesnek veszik, hogy le a régivel, jöjjön az új, majd az hozza az ígéretet a mindennek jobbra fordulására. Fel sem merül, hogy esetleg mindennek birtokában vagyunk, amivel boldogulhatunk egyénileg és közösségileg is, csak talán nem élünk velük, mert figyelmünk elterelődött (elterelték), kísértések és félelmek rabjaivá váltunk és a jelenben való tájékozódás (is) ezért nehezünkre esik. Például annak megélése, milyen értékekkel is rendelkezünk? Ez a fajta élet rengeteg veszélyt hordoz. Nagyjából az élet- és létfontosságú dolgát egyénnek és közösségnek folyamatosan veszélyezteteti. Igaz ez anyagi és nem anyagi természetű dolgainkra egyaránt.

A vallásra is sokan legyintenek, mint elavult, gyakorlati jelentőséggel nem bíró, értelmetlen és a modern kor tudása és vívmányai mellett egyre értéktelenebb dologra. Ez terjed(t) majd tovább a család intézményére is. Minden hasonló érték esetén azonos az érvelés: elavultak, nem működnek a mai világban, ezért reformra (értsd: megszüntetésre) szorulnak. De anyagiakra vonatkoztatva is ugyanezt a stratégiát látjuk. Tönkrement, leromlott, használhatatlanná vált, nem működik, borzasztó sokba kerülne a javítása, felújítása, megőrzése, ezért eldobjuk úgy, hogy át sem gondoljuk, szükség lehet rá és mibe is kerülne a pótlása, ha újra létre kellene hozni, ha egyáltalán fizikailag lehetséges.

Mi ennek az oka, azon túl, hogy a környezet vagy éppen saját becsvágyunk és motivációink korbácsolják fel vágyainkat és félelmeinket? Nevezetesen az, hogy aki rendszeresen nem leltározza javait, az óhatatlanul elveszíti azokat. Amire nem is gondolunk, az nem is lehet érdekes, értékes, főleg azokhoz képest, amelyek gondolatától szabadulni sem tudunk (pillanatnyi vágyak és félelmek). Pedig, pedig! Ha leltárunkat naponta sorra vesszük, rájöhetünk, hogy aktuális vágyainknak, félelmeinknek milyen tényleges súlya lehet és túlértékelésük mennyi és milyen, sokkal értékesebb javakat veszélyeztet.

A hit például egy végtelen nagy ajándéka Istennek. Gyakran már az útkeresők is megsejtik, hogy itt egy roppant nagy dolog lehet. Különösen érzékeny kincsről van szó, mert hatását, értékét jelentőségét csak avatott szem látja, ismeri fel. Isten minden híreszteléssel szemben, nem erőszakos természetű. Annak adja ezt a látást és adományait, aki tíz körömmel kapaszkodik belé és napi szinten megemlékezik leltáraiban róla legalább, mikor javait sorra veszi.

Száz szónak is egy a vége. Ha valami újdonság, lehetőség (kísértés, csábítás) csalogat, akkor talán előbb leltározzunk gyorsan, mint a villamoson, mikor azt látjuk, hogy egy nem túl jó arcú ember kotorászik egy hölgy táskájában.

A hagyományokról annyit, hogy boldog az a nép, amely tud mire emlékezni, búra, öröme, tanulásra, szokásra. Ezek identitást, valahova tartozást adnak az egyénnek és összetartó erőt a közösségeknek. Ezeket is könnyedén le lehet rombolni, mondván, hogy fakulnak (mert fakítjuk), feledőben vannak (mert feledtetjük), népszerűtlenebbek (mert nem ápoljuk) és nem gazdaságosak (mert nem szánunk rá).

A mai világban Isten, család és ember ellenes irányzatok tombolnak. Sosem volt másképpen, de az értékeiket számon nem tartó egyének és közösségeik vágyaikban és félelmeikben felkorbácsolva elvesztik azokat csak úgy, mint köteleiket és végül magukat is. De a világ rendje, hogy mindig vannak emlékezők, leltározók, akik bármikor fel tudják sorolni az igazán fontos egyéni és közösségi javaikat és még tesznek is értük.

Templomlépcső, 2021. július